

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

LAXFISKE VID ÅSBRO, VISKAN. — AMATÖRFOTO. G. ENGSTRÖM, DEROME.

17:DE ÅRG.

DEN 27 AUGUSTI 1916

N:O 48

Efter porträtt.

Skild: Prof. H. Sjöström

H. Sjöström

Bland de ledande inom den studentrörelse vid Upsala universitet, hvilken jämsides med bondetagsrörelsen förde till personskiftet vid konungens rådsbord i februari 1914, intog dåvarande professorn i rättshistoria därstädes K. G. Westman erkänt ett af de främsta, om icke det allra främsta rummet. Någon synnerlig öfverraskning väckte det därför ej att finna hans namn på den ministerlista, som landshöfdingen i Upsala vid sin regeringsbildning framlade för konungen. När Westman i dagarne fyllt fyrtio år, har han sålunda redan kunnat se tillbaka på en 2½ år lång verksamhet som statsråd och chef för ecklesiastikdepartementet, ett rätt ovanligt förhållande för en så ung man.

Karl Gustaf Westman är född i Göteborg den 18 augusti 1876 samt som till dåvarande postkontrollören därstädes, sedermera postmästaren i Linköping Karl Johan Westman och hans maka Tonny Josefina Axelina Andersson.

Efter att hafva aflagt mogenhetsexamen i Linköping 1894 kom han som student till Upsala, där han aflade fil. kand.-examen år 1897 och från början med iver ägnade sig åt grundliga studier i nordiska filologi och historia, under hvilka han tog bestående intryck särskildt af det sistnämnda ämnets företrädare Harald Hjärne. Som författare debuterade han med en grammatisk uppsats "Om förhållandet mellan subjekt och predikat i nysvenskan" i Pedagogisk Tidskrift år 1900, en undersökning, som i all sin korthet röjer att i honom fanns ämne äfven till en framgångsrik språkforskare. I en senare skrift "Om delaktighet i dråp enligt de svenska landskapslagarne" (1902) lade han först i dagen sitt intresse för den svenska rättshistorien. Läger man härtill, att han under tre månader på hösten 1898 äfven gjort lärospån som statistiker i vårt centrala statistiska ämbetsverk, får man en föreställning om vidden af hans intressen.

Intressenas omfattning fick emellertid aldrig taga öfverhand öfver grundligheten och djupgåendet. När Westman i maj 1904 aflade filosofie licentiatexamen, följdes den omedelbart af ventilationen af en gradualafhandling om "Svenska Rådets historia till år 1306", hvilken gaf honom plats bland de mest hoppgifvande bland våra yngre historiker. För att kunna ställa in den uppväxande rådsinstitutionen i dess rätta historiska sammanhang sökte han däri följa hela den svenska stormansklassens framträdande och ingripande i rikshistorien, han genomgick steg för steg alla de källor, ur hvilka vi kunna sluta oss till möten af stormän under denna tid, han ägnade ett särskildt intressant kapitel åt Magnus Birgerssons förhållande till det världsliga frälset och behandlade i afhandlingens senare partier hela den märkliga kris i den unga svenska riksenheten, som utvecklar sig i Birger Magnussons förmyndarestyrelsens egenomliga kyrkopolitisk och i härtigarnes begynnande täflan med konungadömet. För första gången genomplöjdes våra sparsamma medeltidshistoriska källor med den moderna diplomvetenskaps arbetsmetoder, som utvecklat sig under de närmast föregående årtiondenas intensiva medeltidsforskning i Tyskland, Frankrike och England. "Ett arbete, som ger sådant utbyte", skref Nils Edén i sin anmälan, "måste karaktäriseras såsom verkligt betydande och icke ofta har en anmälare så starka skäl som här att i vårt historiska vetandes intresse uttala en förhoppning om fortsättning".

Sådana skulle ej heller komma att saknas. Förordnad till docent i historia på hösten 1904 fick Westman följande år en termin upprätthålla professorsämbetet i samma ämne samt öfvertog från och med höstterminen 1907 undervisningen under lärostolen i rättshistoria, hvarmed han fortsatte tills han den 23 oktober 1910 utnämndes till denna lärostols ordinarie innehafvare. Efter hvartannat utgaf han värdefulla undersökningar och föreläsningar om "Konung och landskapliga myndigheter i den äldsta svenska rättegången", om "Den svenska nämnden, dess uppkomst och utveckling" och om "De svenska rättskällornas historia". År 1912 erhöll han i uppdrag af den dåvarande Staafiska regeringen att verkställa utredning rörande den s. k. regalrätten till inom riket befintliga vattendrag.

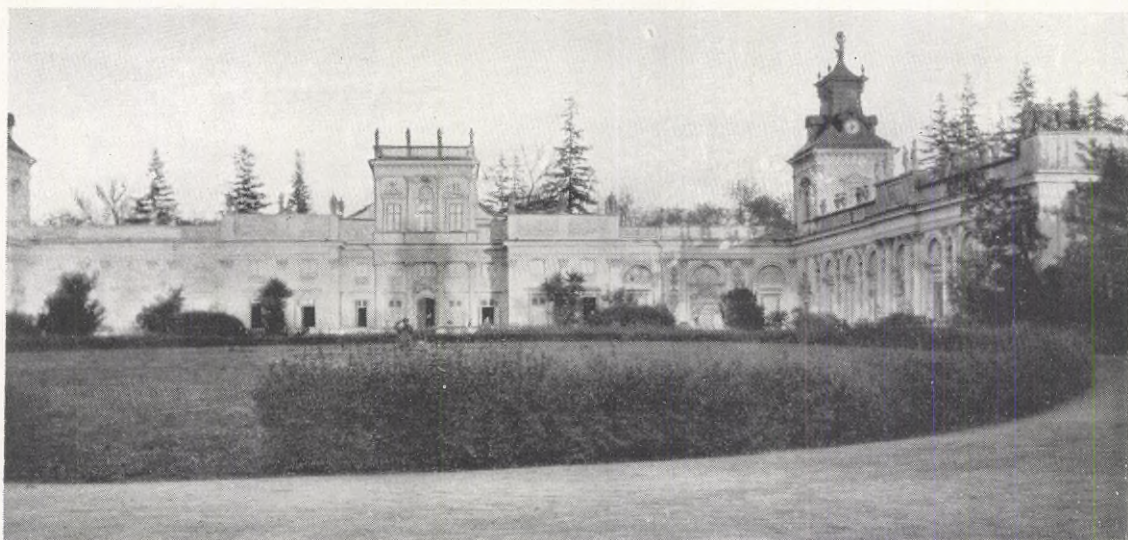
Under tiden föranledde honom hans politiska intresse att framträda för påskyndande af försvarsfrågans lösning. Det skedde framför allt genom två föredrag i Uppsala åren 1911 och 1912, hvilka båda föreligga i tryck. Han visar sig i dem som en anhängare af den Hjärneska parollen på 1890-talet: "Försvar och reformer". Han bekänner i dem om sig själf, att när han först började intressera sig för de politiska frågorna, var det två mål, som framför allt föreföllo honom eftersträfvansvärda: *den allmänna rösträtten och ett starkt försvar*. Den allmänna rösträtten vore vunnit och ställde i utsikt en rik skörd af inre reformer. Men i försvarsfrågan vore vi ännu långt ifrån målet. "Man talar sanning", yttrade han, "när man säger, att försvarsfrågan måste lösas genom folket". Han förstod, sade han, "mycket väl det liberala partiets åtgärd att tillsätta försvarsberedningar. Att partiet, sedan det kommit till makten, vill företaga en undersökning och låta sina betrodda män diskutera igenom försvarsfrågan med fackmännen, det är begripligt. Man kan också hoppas, att dessa beredningar skola åstadkomma nyttiga reformer, och särskildt, att de skola vara ett verksamt medel till att återställa förtroendet för försvaret och försvarsintresset inom de kretsar af vårt folk, där det behöfves". "Men", tillade han, "dessa beredningar få inte föranleda, att omedelbart behöfliga försvarsåtgärder uppskjutas". I detta åskådningssätt bör förklaringen sökas till Westmans inträde i den Hammarskjöldska ministären den 17 febr. 1914.

Som ecklesiastikminister har Westman icke satt djupa spår. Icke utan skäl har man skrivit Nathan Söderbloms utnämning till ärkebiskop på hans personliga konto. Men till kyrko- och skolreformer har den utrikespolitiska situationen icke bered tillfälle och de statsfinansiella förhållandena ha föranledt uppskof äfven med åtgärder af i sig själf trängande natur såsom t. ex. lönerogeringar åt personalen vid folkskolor och läroverk. Det är med stora förhoppningar man från de hårdt betryckta lärarekarernas sida motsar k. proposition i detta stycke till 1917 års riksdag.

Tilläggas må slutligen, att Westman varit verksam äfven som läroboksförfattare. Det är nämligen han, som ombesörjt omarbetade upplagor för folk- och realskolans behof af Odhners välkända läroböcker i fäderneslandets historia. Och sitt intresse för pedagogiska frågor har han äfven gifvit uttryck åt i sin år 1904 utgifna översikt öfver våra stifts- och läroverksbiblioteks samt lärjungebiblioteks ställning.

EN FÄRD TILL WILJANOW.

MED FOTOGRAFIER FÖR HVAR 8 DAG AF **ARVID KNÖPPEL.**

Åfter fotografi.

WILJANOW, POLENS GAMLA KONUNGASLOTT: Fasaden.

Kliché: Bengt Sjöbergparre.

Ungefär en timmes väg utanför Warszawa ligger Polens gamla kungaslott Wiljanow.

Dit hade kapten D., ryttmästare S. och jag kommit öfverens om att göra en tur. Då vi efter middagen lämnade tyske guvernörens kasino, sken höstsolen i all sin prakt öfver Polens gamla huvudstad. Parkernas och alléernas träd lyste i sensommarens gula och röda färgtoner och på gångbanorna trängdes stadens befolkning i brodigt vimmel. Judar i sina nationaldräkter af svaria långa lifrockar och små runda kaschetter, polska borgare, arbetare, kvinnor och barn. Här och där tyska soldater och officerare. På den förnäma gatan, Nowo Swiat, klapprade droshästarnas hovar i traf och galopp. Det åkes ofantligt fort och mycket i Warszawa och därför finnes det också godt om droskor. Ett billigt nöje, ty turen kostar endast cirka 40 öre.

Vår grå militärbil gjorde dock fart i fordonströmmen och sedan vi till höger svängt in på den ståtliga Jerozolimiska Aleja, som lik en bred väldig härväg stryker fram tvärs genom Warszawa, ökade föraren ytterligare farten.

De mer eller mindre palatslika byggnaderna krympte så småningom samman och snart voro vi ute i en af Warszawas fattiga, smutsiga utkar-ter, där nöden, fattigdomen och stanken bodde i snuskiga hyreskaserner och kyffen och gatornas nötta, ojämna kullerstensbeläggningar voro dränkta af en vedervärdig, oljig smet af smuts och orenlighet. Med diken i stället för rännstenar och kloaker.

Här och där stodo långa köer af hungrande män, kvinnor och barn i två led tåligt väntande på att deras tur skulle komma att få slippa in i de brödbutiker, som stadens myndigheter inrättat för att rättvist fördela det groiva bröd, som kunde produceras. Det var anskrämliga typer af Polens fattiga befolkning man här fick tillfälle att se. Svartmuskiga, elända män i dåliga kläder, bleka, glämniga kvinnor med stripigt hängande hår under smutsiga schaletter och hucklen, små uthungrade stackare vid de sinade brösten. Barn, magra och eländiga, hvilkas ögon tala om högre ålder än deras undernärda, utmärglade kroppar. Här och där i de flera hundra meter långa köerna tyska soldater och polsk borgarpolis, som lugnt, vänligt men bestämdt upprätthöllo ordningen och sågo till att ej de svagare undanträngdes och beröfvades sina platser af starkare.

Alldeles vid tullen hejdades vår bil vid en tysk postering. På en jätteskylt, som hängde på en bärlina högt i luften tvärs öfver körbanan stod i stora bokstäver: Halt! Man-kapet gick i gevär, då posten på långt håll igenkände militärbilen. Vakt-hafvande underofficeren steg fram, hälsade stramt och affordrade hvar och en af oss våra passersedlar. Äfven kapten D., som var chef för alla dessa posteringar och som utfärdat och underskrifvit våra passersedlar, visade sin sedel för exemplets skull. Sedan aflade underoffice-

Åfter fotografi.

SLOTTETS FRÅNSIDA.

Kliché: Bengt Sjöbergparre.

Fortf. å sid. 75ö.

DANSKA SCOUTER VID ABISKO.

DANSKT SCOUTLÄGER VID ABISKO EFTER EN TRE VECKORS ÄFVENTYRLIG VANDRING.

Foto. för H. B. D. af fotograf Borg Mesch, Kiruna.

En grupp danska scouter, lärjungar vid rektor Hartvig Möllers gymnasium i Hellerup, hafva i sommar under ledning af en lärare företagit en studiefärd till det nordligaste Lappland. De unga resenärerna, hvilka utsträckt sin färd långt in i obygden och därunder leivat ett sannskyldigt vildmarkslif, hafva med en anmärkningsvärd hurtig-

A. m. örf. to. E. Dahl, Elfsby.

A. Löfd. Bengt Sjöförsvars

SVENSKA SKOGSVÅRDSFÖRENINGENS EXKURSION I NORRBOTTEN 8-11 AUGUSTI.

Öfverst: Marsch genom Stormyren å Alträskes kolonisationsområde, Brannberg. Därunder: Några af de ledande. 1. Prof. Wahlgren, rektor vid Skogshögskolan, v. örf. i Sv. skogsforeningen; 2. aud.tör Fahlén, örf. i Novrl. skogsvårdsförbund; 3. prof Schotte, v. Skogsförsöksanst Exkursionsledare; 4. prof Juhlin-Dannfelt v. Landbruksakademien.

het utstått de med resan förenade strapatserna, ansträngande och vågsamma bergsbestigningar, äfventyrliga båt färder o. s. v. Vi återgifva en grupp bild från turen, hvilken togs i scouternas läger vid Abisko Turiststation efter fullbordandet af resan Porjus-Harsprånget-Saltolnoku-Stora Sjöfallet-Kebnekaise till Kaalasluspa och Kalixfors.

SVENSK-AMERIKANSKA FOTBOLLSMATCHEN.

ÖGONBLICKSBILDER FRÅN DEN PÅ DAGENS NYHETERS INITIATIV ANORDNADE, UPPSEENDEVÄCKANDE TÄFLINGS-
MATCHEN MELLAN AMERIKANSKT OCH SVENSKA FOTBOLLSLAG. H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Öfverst: Del amerikanska laget och de svenska "Tigrarna" inåga på Stadion.
Till vänster: Situation framför det amerikanska målet. — Till höger: "Tigrarnas" målvakt afvärjar ett målskott.

Den första fotbollsmatchen mellan det hit, på initiativ af Dagens Nyheter, anlända amerikanska fotbollslaget och våra fotbollsspelare gick af stapeln tisdagen den 15 augusti. Matchen hade motsetts med det allra största intresse och omkring 20.000 personer öfvervoro densamma. Det vill säga Stadion var fylldt så godt som till sista plats. Emellertid erbjöd själva matchen icke den spänning som man motsatt, då det snart visade sig, att det amerikanska laget icke besatt den påtagliga öfverlägsenhet som man förmodadt. Det var egentligen samspelet, så som våra bästa lag visa detta, som saknades och icke tillfullo kunde uppvägas med en hos oss osedvanlig snabbhet i rörelser på planen. Det svenska laget, "Tigrarne", blef sålunda icke besegradt, men segrade icke heller, som man nog rätt allmänt efter första

halftiden hoppats. I sista minuten fingo lagen ett mål hvar-dera, hvaraf det svenska gjordes af Gunnarson.

H. 8. D:s Nationalpriställan.

Deltagarne i H. 8. D:s stora Nationalpriställan torde observera att **tävlingsdagen utgår den 31 aug.**, inom hviiken tid lösningar e således måste vara oss tillhanda. Se vidare n:r 34, innev. årgång, sid. 542.

1897 fotograf.
Forts. fr. 755

I SLOTTSPARKEN.

1897. Bild: Bengt Sjöforsparra.

ren rapport för sin förman. Intet af vikt passerat. Klart! Med ett knarrande ljud och en snyftning satte bilen åter fart, nu på förskräckliga vägar. Smörjiga, gropiga kullerstengator, halit sönderkörda landsvägar, ledande genom Warszawas yttre förstad af baracker, kåkar och skjul.

Äntligen voro vi ute på landsvägen. Åkte med rasande fart utefter en bred, präktig landsväg, kantad af höga lummiga träd. Höga jordvallar, delar af Warszawas gamla föräldrade lästningsverk följde oss troget på höger hand strax invid landsvägen. Tätt uteiter vallkammarna långa rader af uppgrädda hål i grönskan, där ryska infanteristyrkor legat i skyttelinje med skydd af åsen och beskjutit de anfallande tyska trupperna.

Överallt hvart man såg stora fläckar i grönskan efter svåra tyska granater, som fallit ner som tunga jättedroppar från himlen och spolat upp djupa gropar i den sandblandade jorden. Här och där öfvergiifna ryska artilleriställningar. Till vänster några enstaka grafvar invid vägkanten. Längre bort massgrafvar. Här har dödens lie gått i långa hugg öfver fälten, då Warszawa föll. Och människosäden låg slagen i långa rader.

Till vänster öfver fältet ha ryssarna slutligen flytt undan det sopande tyska kulregnet ned mot floden Weichsel, hvars jättebroar, som kostat väldiga summor, flögo i luften bakom dem. Där ligga nu de väldiga brospannen som stora skeppsvrak mellan de uppstående, skadade granitpelarna i flodens leriga vatten. Men öfver de rasade broarnas ruiner därnere i djupet skrida nya brobyggnader af järn fram. De tyska ingenjörss- och järnvägstruppernas massor kräla och arbeta som flitiga myror bland järnbjälkar och spant. Våldiga kranar och hejare resa sig som höga torn och nitmaskinernas knackningar och hammarslag ljuda smattrande som bedöfvande skurar af kulspruteeld under alla dygnets timmar. Så fort mörkret bryter in, strålar ett elektriskt ljushaf öfver de växande brobyggnaderna och kämparna, som strida däruppe så segt och envist med fredliga vapen.

Efter en halftimmes färd åka vi upp genom Wiljanows imponanta gallerportar och stiga ur framför slottets huvudportal.

Framför oss ligger Polens berömda kungaslott i italiensk villastil, inbäddadt i en sagopark af gamla

våldiga träd. Slottet har byggts af Polens berömda konung Johan III Sobiesky, som här lefvat och dött (1696). Alla slottets konstskatter af taflor, skulpturer och gamla möbler blevo bortförda strax innan tyskarna eröfrade Warszawa. En gammal betjänt visar oss de kala gemakerna. Hans stämma i tröttande, frånvarande föreisarton talar om sammetssalen, Sobieskys dödsrum, som efter konungens död af grevinnan Alex. Potocka byggts om till ett kapell. Om japanska kabinetten och kinesiska våningarna däruppe. Han ser nog ännu, den gamle tröttnaren, alla de konstskatter, som nu äro försvunna från dessa tomma väggar, golf och tak. Vi ledsna dock snart att gå och beundra de väldiga tomma salarna, där ödsligheten ligger som ett kvävande tungt damm öfver allt och alla och där

våra steg på de af ålder mörknade parkettgolven väcka klagande ekon af förgången tids härlighet. Den tid, då Polen var ett kungarrike och landets fria män stiftade sina egna lagar. Den sköna aftonrodnaden, innan den moskovitiska natten bröt in med sitt svarta mörker af förtryck, våld, blod och elände. Då generationer af Polens äldste söner föllo med svärd i hand eller för de ryska bödelsyxorna. Då det arma landets befolkning krädes på blodspengar och tvingades att bygga citadeller och fästen åt förtryckarna, inom hvars murar kosacknagajkorna frossade i blodigt människokött och rep och svärd ideligen arbetade på att göra levande polska män till döda.

Ute i den härliga, dödstysta parken, där de gula löfven prasslade i tjocka mattor under våra fötter, tillbringade vi ett par öförgätliga timmar. Utan ord vandrade vi under de sekelgamla trädens ståtliga alléer, genom en sagoträdgårds frostsvedda, halfdöda blomsterprakt. Ej ett levande väsen att se. Prinsessan Törnrosas sofvande slott. Då vi skulle stiga i vår bil, som väntade vid gallerporten, kunde vi knappast slita våra blickar från det hvita palatset med dess flankerande torn.

Hemvägen gick fort i halfskymningen. Det var bitande kallt, i väster låg den nedgångna solens återsken som en lysande rodnad på himlen. Därifrån kom också ljuset, då förlossningens timme slog för det arma folket. Nu vråkes det moskovitiska våldet och makten allt längre och längre tillbaka mot öster, dit det hör.

Till bild å sid. 768,

Engelske sjökaptenen *Charles Fryatt* har i dagarna af tyska flottans krigsrätt i Brygge dömts till döden och skjutits för det han, ehuru icke tillhörande krigsmakten, den 28 mars 1915 försökt segla i sank tyske undervattensbåten "U 3". Denne bekann sig vid tillfället i öfvervattensläge och hade gifvit den under kapten Fryatts befäl stående handelsångaren signal att stanna i och för visitation. Kapten F. efterkom ordern, men sökte sedan, genom att gifva ångaren full fart, på lömskt sätt ramna u-båten, hvilken därvid i sista ögonblicket undkom genom att sänka sig ned i vattnet. För detta sitt francireurdåd belönades Fryatt på sin tid af engelska amiralitetet med ett guldur, hvarjämte gärningen i berömmande ordalag omnämndes i underhuset. Från engelskt håll göres alltiämt gällande, att Fryatt handlat fullkomligt lagenligt, samt ställer i utsikt svåra repressalier för det af tyskarne begångna "mordet."

Kapten F. föll i tyskarnes händer, då den af honom förda postångaren "Brussels" hvilken gick på traden England—Holland, d. 28 sistl. juni uppbringades af ett tyskt krigsfartyg.

PÅ SKILDA SIDOR.

FÖR HVAR 8 DAG AF **ERIK W. SJÖBERG.**

EN LILLA BYN låg hvit och stilla i solskenet. Ingenting förändrade vid första anblicken att den sedan mer än ett år tillbaka var besatt af fienden, ingenting mera än de tre soldater som sutto uppkurpna på räcket till den lilla bron och lugnt rökte sina pipor.

Dessa tre sågo dock helt fredliga ut, nästan som civila, i sina platta lägermössor och illa medfarna uniformer. Längre fram, vid torget, gick en pickelhuvsklädd vaktpost med geväret på axeln fram och tillbaka framför ett litet oansenligt, hvitt hus, i hvilket etappkommendanturen var inrymd.

En låg, grå automobil susade fram öfver bron och stannade framför kommendanturen. Officieren, som steg ur, gick långsamt uppför de tre eller fyra trappstegen just som etappkommendanten, major von Tarnow, kom ut på trappan. Denne gjorde mekaniskt honnöer när han såg öfversteuniformen, men så sträckte han ut händerna:

— Är det verkligen du, Eckstein? Hvad skall du göra här, i denna gudsförgätna håla?

— Jag har tänkt rida ned till Sedan, det vill säga om du kan låna mig en häst, svarar Eckstein leende. Allvarsamt, jag hade ingen aning om att du var här.

— Nu skall du först äta frukost med mig, så kunna vi tala om det sedan.

Majoren är förtjust öfver att ha träffat Eckstein som han inte sett på öfver ett år, och fortsätter oförskräckt med sina frågor vid frukostbordet.

— Du är lycklig som åtminstone får vara vid fronten, säger han med en suck när de ha slutat den utmärkta frukosten och tändt sina cigarrer.

— Jag får sitta här som en annan stationsinspektör. Den här järnvägsvagnen hit, den där dit, detta kollyt skall till Metz, detta till Mesopotamien. Allra värst är det när vi få hit trupper på genomtåg. Då måste jag gå ned till den stackars maren och göra mig stor i munnen och hota med allt möjligt om han inte skaffar allt hvad som behöfs, mat, hästar, sängar, allt hvad som kan upp-täckas. Och folket här ha ju knappast så att de kunna reda sig själfva. Det är så att man kunde ha lust att gråta ibland när man ser allt eländet. För tusan, man kan ju inte föra krig mot folk som inte kunna göra motstånd. Nej, tacka vet jag att få en fiende som har vapen i hand, som kan försvara sig. Du vet inte huru bra du har det.

— Jag har det bra ja, säger Eckstein. Ansiktsdragen stelna plötsligt till. — Se här!

Han reser sig och går fram till bordet, där han fyller ett glas med vin. Han lyfter det, handen darrar så häftigt att vinet skvalpas ut och rinner ned på golvet.

— För tusan. Majoren tar om sitt favorittryck ännu en gång. För tusan. Hvar är det där, Eckstein? Sprit är det inte, det vet jag. Men hvad är det då?

— Det är helvetet... eller fronten, hvilket man vill kalla det, svarar Eckstein dröjande.

— Fronten? Majoren ser ut som om han inte förstod riktigt.

— Ja. Mina nerver äro förstörda, utslitna. Jag visste inte förut hvad nerver ville säga. Men nu, ...äh, det är förfärligt. Det är kanonerna, tror jag.

Majorens ögon stå klotrunna af förvåning. Han

med sin kärnsunda fysik kan inte förstå den andres svaghet. Att det inte är feighet, det vet han, men hvad kan det då vara? Visserligen har han hört talas om nerver förut, men endast hos fruntimmer. I hans medkänsla för byns innevärnare spela nerverna ingen roll, den är helt och hållet ett utslag af hans goda hjärta. Men det här är någonting ofattbart. För tusan, en soldat... en officer...

— Reser du hem nu då? frågar han oförstående.

Eckstein gör en afvärande rörelse med handen.

— Ahnej, det gör man inte innan man blir fullständigt kaputt och jag hoppas att jag skall komma att stå i vägen för någon granat innan dess. Nu skall jag bara rida ned till Sedan ett slag, om du kan skaffa mig en häst.

— Till Sedan? Ja, visst kan du få en häst, fem hästar om du vill. Jag skulle ha god lust att följa med, om jag bara kunde komma ifrån den här guvernantsysslan. Det skulle kännas så skönt att komma ut och få lufta på sig litet, men jag tror aldrig att det går. Hvem tusan skulle då tjänstgöra som barnpiga åt alla dumma idioter som ha tappat bort sina regementen och komma hit och tro att jag har dem i byxfickan? Och hvem skulle bära hundhuvudet för den flaska eau de cologne som statsrådet Rohrbachs köksa skickat till Frans Müller vid gardet, och som någon stackars idiot sändt till Elsass i stället för till Flandern. Nej, jag sitter nog fastlåst här. Men du kan få ett par man som eskort. Trakten skall ju vara säker, men man kan aldrig lita på de här fördömda franska bönderna...

Eckstein småler åt hans häftighet.

— Du tror väl aldrig att jag är i behof af någon barnpiga, säger han.

— Visst tusan är du det, ivrar majoren, litet förargad öfver att ha blifvit genomskådad. — En karl med nerver... Men säg mig, hvad skall du göra i Sedan? Det är taktlöst att fråga, det vet jag, men du får förlåta en gammal vän.

— Det är en gammal — en mycket gammal historia, säger Eckstein dröjande. — Min far stupade vid Sedan.

— Det har jag aldrig vetat, säger majoren och försöker dämpa sin röst.

— Nej, det är inte många som ha vetat det. Det är en sådan där historia som man inte gärna talar om. Jag själf fick veta det först när jag fyllde tjugofem år. Ser du, han stupade på den franska sidan.

— På franska sidan? Majoren ser ut som han inte trodde sina öron.

Eckstein nickar.

— Ja, han var kapten vid ett jägareregemente, under Margueritte. Min mor bodde också i Frankrike då, men hon reste tillbaka till Tyskland igen efter kriget. Stackars mamma, hon har nog många gånger fått ångra att hon gifte sig med en fransman. Jag har aldrig sett min far, och det är därför som jag åtminstone ville se den plats där han föll. Som du vet är det den 1 september i dag, och eftersom jag lyckades få permission så tänkte jag rida dit.

— Javisst, javisst, säger majoren tankfullt, 1 september, fyrtiofemårsdagen af Sedanslaget. Och Marguerittes kavalleri... Jag hörde en underlig historia om det häromdagen; en fransk bonde hade försökt att slå i min kalfaktor den. De skulle spöka, rida omkring däruppe fortfarande, fast de äro döda för snart femtio år sedan. Bonden hade

Forts. å sid. 762.

LANDSHÖFDINGSKIFTE.

Regeringen har den 16 aug. beviljat landshöfdingen i Västerbottens län H. T. Björklund afsked från och med den 15 instundande september och till hans efterträdare utnämnt och förordnat landssekreteraren i Värmlands län P. A. V. Schotte.

*

Västerbottens nye höfding *Axel Schotte* är född i Nyköping 1860. Efter aflagd akademisk examen blef han vice häradshöfding samt utnämndes år 1889 till länsnotarie hos länsstyrelsen i Gäfleborgs län, hvilken befattning han innehade tills han år 1902 befordrades till landssekreterare i Värmlands län. I november 1905 inträdde han i den af Staaff bildade ministären och beklädde jämväl denna post i den andra Staaffska ministären, bildad år 1911. Utom den rika er-

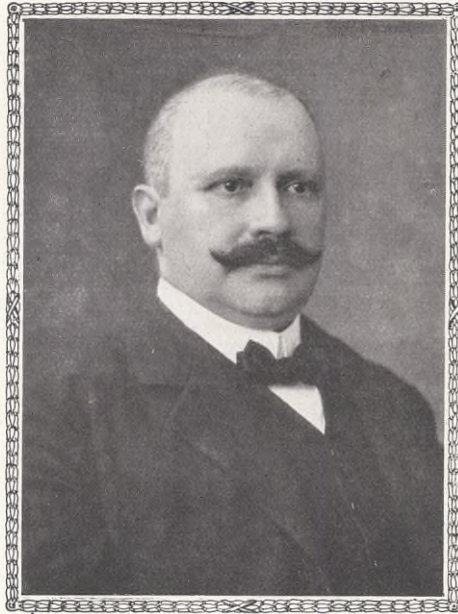

Foto. Hertzberg Stockholm. *Axel Schotte* Sjövarsparre.

P. A. V. SCHOTTE.

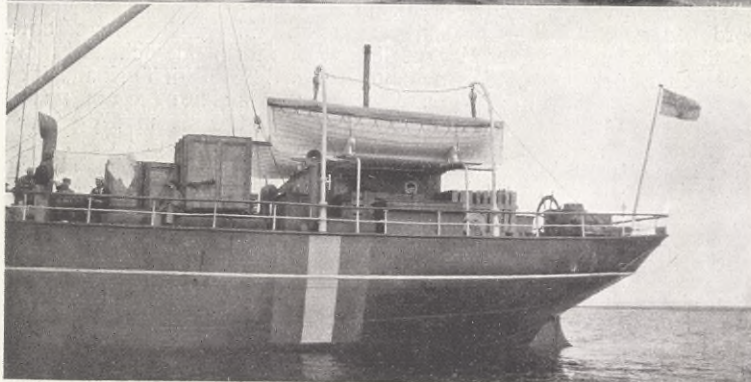
Nyutnämnd landshöfving i Västerbottens län.

farenhet på det administrativa området beklädandet af dessa olika poster förlänat medför landshöfding Schotte till sitt län en erkänd och högt skattad energi och initiativkraft, hvilka tvifvelsutan skola till länets gagn sätta spår i dess utvecklingshistoria.

*

Genom den senaste tidens kapningar af svenskt tonnage i Östersjön hafva uppstått en del mellanvaranden mellan vårt eget land samt Ryssland och Tyskland, hvilka, i några fall på ett för oss tillfredsställande sätt utjämnade, i andra fall ännu kvarstå ouppgjorda. Till de sistnämnda hör den uppseendeväckande "*Themisaffären*".

Frågan gäller som bekant om den af tyskarne i Östersjön kapade Stockholmsån-

Amatörfoto B. Nyström, Slite

Kliché: Brigt Silfversparre.

DEN AF TYSKARNE KAPADE STOCKHOLMSÅNGAREN "THEMIS" I SLITE HAMN, bevakad af tyska jagarne 180 och 182 samt försedd med tysk örlogsflagg.

garen "Themis" hvilken med tyskt befäl ombord inkommit till Slite på Gotland för att kola alltjämt skall betraktas som tysk pris, eller om den, sedan den nu inkommit i eget lands hamn, skall anses vara fri från det tyska beslaget. — Några uttryckliga folkrättsliga stadganden rörande denna fråga förefinnas icke.

EN CARL XII-MINNESFEST.

Fot. Persson, Ed
MINNESSTENEN VID KLEFMARKEN. Främst synes festkommitténs sekreterare, herr Th. Langer (X).

ÄREPORTEN MED EN GRUPP AF KOMMITTERADE OCH FÖREDRAGSHÅLLARE. Kommitténs ordförande, kronolänsman A. Lingner (X).

200-årsminnet af Karl XII:s besök i Klefmarken på Dalsland under kriget med Norge 1716—18 högtidligt hölls den 13 aug. med en rad fästligheter, hvilka rönt den lifligaste an-

slutning från provinsbefolkningens sida. Fästdeltagarna samlades vid Eds station och begävo sig därifrån, dels båtledes, dels till fots den en mil långa vägen till Klef-

marken. I spetsen gick Västgöta regementets musikkår. Efter framkomsten till Klefmarkens gård förrättade kyrkoherde Helander från Venersborg fältgudstjänst, hvilken följdes af ett välkomsttal af kronolänsman Lingner, hvarefter landshöfding Husberg höll invigningstalet vid aftäckandet af den till hugfästade af konungens besök å Klefmarkens gård resta minnestenen. Därefter följde ytterligare tal af kapten Oswald Kuylenstierna och lektor Johan Bergman samt musik och sång.

Gården Klefmarken som tidigare var länsmansboställe skänktes af Karl XII till bonden Halvard Bryngelsson för de stora tjänster han som spejare med fara för eget lif gjort riket. Klefmarkssläkten, i hvars ägo hemmanet ännu befinnet sig, hade i anslutning till minnesfesten samlats till möte i den gamla gården.

Härvid återgifves en oild af den tafla, som i dagarna öfverlämnats såsom gåfva till Helsingborgs stad af den kände kommunalmanen konsul Oscar Trapp. Taflan, i storlek 0,57x0,80 cm., är målad i olja af konsul Trapps maka, konstnärinnan fru Gisela Trapp, f. Henckel, samt är insatt i en jämväl af henne komponerad ram i medeltida stil.

Taflan föreställer det af Stadsfullmäktige i Helsingborg på initsiativ af konsul Trapp återupptagna gamla medeltidsvapnet för Helsingborgs stad.

Syftet med gåfvan är att å Rådhuset skulle finnas en förebild, hvarefter allmänheten har att rätta sig vid vapnets reproducering.

Bilden t. h :

EN MERA ORIGINELL HEDERS-

GÅFVA: Glasblåsare i silfver, gåfva af Svenska Hus-hållsglasfabr. och Sv. Flaskfabr. förening till dir. M. Eldem-Andersson, Göteborg, å 50-årsdagen den 16 aug. Utförd af hoffjuv. Hallberg och modellerad af skulptören A. Ohlsson.

HELINGSBORGS STADS ÅTERUPPTAGNA GAMLA MEDEL-TIDSVAPEN, utfördt i olja af fru G. Trapp, samt försedt med konungens egenhändigt nedtecknade gillande (X). Utställt å Rådhuset.

Foto. Alfr. B. Nilson, Helsingborg.

Forts. fr. sid. 759.

sett dem, påstod han, och flera andra också, och de skulle komma hit och köra bort oss en vacker dag. Det är naturligtvis bara dumma påhitt, men du borde i alla fall inte resa ensam. Det kanske kan vara francitreurer eller några andra boivar, som klädt ut sig och försöka slå mynt af befolkningens lättrogenhet.

— Barnpigan går inte ur dig, sade Eckstein skrattande, — vidskeplig är du också. Jag säger ju att jag vill resa ensam, döda fransmän är jag inte rädd för, de lefvande äro mera fruktansvärda.

— Ja, ja, som du vill, svarade majoren nedslagen. — Förresten är det bara dumheter alltsammans... att slåss är den största dumheten af alltihop... Nu går jag och säger till om en häst åt dig.

Hans breda, trygga gestalt vaggade ut genom dörröppningen.

* * *

Det var nästan mörkt innan Eckstein kom fram ur Garenneskogen ut på Floingplatån, som slutande och ojämn sträcker sig från skogsbrynet ända ned till byn Floing, hvars hvita hus otydligt skönjdes nere i dalgången.

Hela dagen hade han ridit omkring på det gamla slagfältet; med egna ögon hade han nu sett de platser och följt de vägar, som han förut så ofta följt på kartan. alltsedan han fick veta att det var här, som hans far hade stupat. Bazeilles, som bajrarna angripit på morgonen och som måst skjutas i ruiner innan den kunde tagas; Givonnebäckens dalgång, som sachsarna och gardet förenade eröfrat; Balan, skådeplatsen för det sista förtviflade genombrytningsförsöket; lly, dödsplatån; det lilla huset på vägen till Donchery, där kejsar Napoleon och Bismarck, den besegrade och segraren, träffats dagen efter slaget; halfön lges, där den fångna franska armén varit instängd; alla dessa platser hade han nu sett. Hvad som mest förvånat honom, hade varit slagfältets ringa utsträckning; det bildade en triangel, hvars bas, emellan Bazeilles och Floing, var högst sju eller åtta kilometer.

Denna plats, platån vid Floing, hade han sparat till sist, emedan det var här som Margueritte med sitt kavalleri gjort det sista ordnade försöket att bryta den tyska järnringen. Om hans far hade stupat vid Sedan, så hade det troligen skett här. Över denna öppna, oskyddade platå hade kavalerimassan brusat fram och mött stormen som förintade den. Någonstades ute på dessa vida fält hade hans far alltså mött döden.

Han tog af sig hjälmen inför detta minne, inför minnet af alla dessa tappra män, som offrat sina lif utan någon nytta. Ty var den icke ogjord, denna handling, måste den icke nu göras om igen. ännu större, ännu vansinnigare, och efter endast fyrtiofem år.

Den blinda, vanmäktiga vrede mot kriget, som han känt så ofta på senaste tiden, steg åter upp hos honom. Lärde då icke människorna något? Eller hade kanske människornas vilja ingen del däri. Var det icke snarare en af naturens stora lagar, lika järnhård, lika obeveklig som den, hvilken tvingar en åt sig själf lämnad kropp att falla till marken? Och hade icke denna lag alltid existerat? Hade icke Alexanders och Hannibals härar, hade icke Roms legioner måst lyda den?

Han kastade en blick på den mörknande dalen, som låg under honom. Hvar fanns nu ett spår af den slaktning, som utkämpats här för ett halft sekel sedan? Dalen tycktes liksom sova, hämta

nya krafter för att när solen skingrat nattens dimmor, framstå lika frisk, lika skön som den gjort under århundraden förut. Men var det samma dal? Hade inte allting förnyats, var inte gräset på marken nytt och hade inte buskarna vid skogsbrynet vuxit upp sedan dess?

Detta, den eviga förnyelsen, måste vara naturens ändamål, dess lag. Och denna lag måste lydas, den fortgick logiskt och obevekligt, fastän människorna, som med sitt ännu outvecklade förstånd icke förmådde att fatta den, funno den meningslös. Naturen är outtröttlig i sin skaparekraft, men dess material är ej outtömligt. Och därför måste den skapa och skapa om igen, döda det gamla för att få det att uppstå i nya, skönare former. Människorna förstodo inte att de med sina gevär och kanoner tjänade naturen lika plikttröget och omedvetet som cobran med sina gifttänder. Ja, så måste det vara, endast på detta sätt förlorade det grymma sin grymhet.

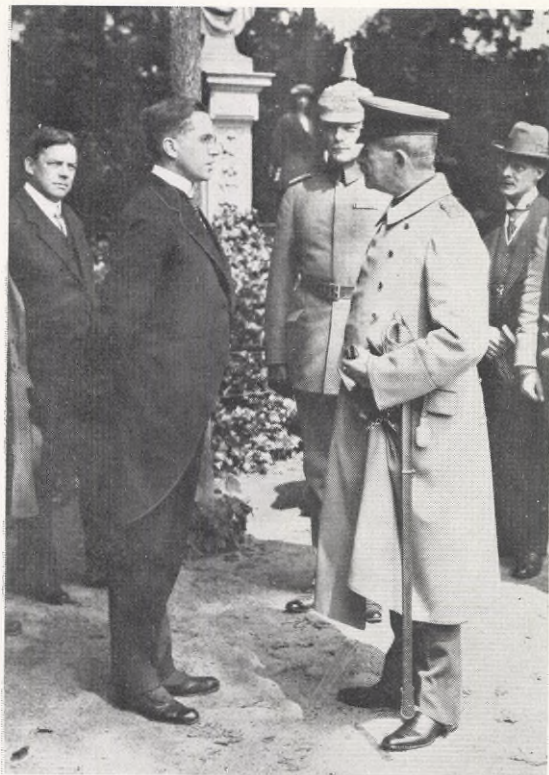
Eckstein svängde om hästen för att rida tillbaka, men hejade sig med ett halfkvädf utrop. Den mörka skuggan i dälden mellan honom och skogsbrynet tycktes vara uppfyllt af ryttare och ännu flera kommo oupphörligt fram ur skogen. Det vimlade af lancierer, jägare och kyrassiärer som redo om hvarandra och tycktes ordna sig, men utan att åstadkomma ett ljud; Eckstein hörde tydligt vindens svaga susning i trädtopparna. Han satt kvar liksom förlamad. Hvad var detta för en styrka? Huru hade den kommit igenom de tyska linjerna? Plötsligt kom han ihåg von Tarnows ord om Marguerittes kavalleri och skakades at en ofrivillig rysning. Kunde det vara så? Men nej, hela hans skeptiska, tyska natur reste sig mot denna tydning. Det var hans nerver som slutligen klickat, hans hjärna som på något omedvetet sätt tagit upp majorens ord, ruivat öfver dem, omsatt dem i dessa spökgestalter.

Han slöt ögonen, men när han öppnade dem igen såg han samma syn; lansarnas spetsar som attecknade sig mot den ljusa aftonhimmeln och glimtarna från kyrassiärernas hjälmar och bröstharnesk. Den enda skillnaden var att lederna mörknat och tätat. Nu urskiljde han formeringen, de voro uppställda till attack. Han vände sig om och såg nedåt dalen, liksom om han väntat att i den hvita dimman, som nu börjat stiga upp från Meuse, finna förklaringen till detta skådespel.

Plötsligt, utan ett kommandoord, ljudlöst som den ordnat sig, satte massan sig i gång uppför kullen, rakt emot honom. Vid denna syn greps han af bataljens heroiska vanvett och kastade om sin häst för att deltaga i dessa skuggors rid mot döden. I detta ögonblick var han fullt öfvertygad om att därefter, i den hvita dimman, fanns den linje som skulle krossas, sopas bort. Han sporrade våldsamt sin häst som föll in i en ursinnig galopp. Rundt omkring sig såg han ryttare och hästar falla, sopas bort och dragas ned i hvirveln. Han såg knappast däråt hade inte längre en aning om tid eller plats; hela hans tankeförmåga var koncentrerad på att komma fram till målet, den hvita dimmuren därefter. Nu var det endast tvåhundra meter dit... nu endast hundra... Plötsligt snafvade hans häst, och han kastades med våldsamt kraft ur sadeln. I samma ögonblick han föll förstod han att detta var slutet, och han kände liksom en stor befrielse. Han kände hufvudet slå mot någonting hårdt, den hvita dimman rusade honom till mötes och omsvepte honom. Så blef allting mörkt och tyst...

* * *

Forts. å sid 767.

”Efter fotografen” BELGIENS TYSKE GENERALGUVERNÖR EXC. VON BISSING emottager en delegation af amerikanska journalister. Klische: Bengt Silfverparre.

VÄRLDSKRIGET.

Ryssarna ha under den gångna veckan fortsatt sina operationer vid Dnjestr, hvilka kombinerats med hårdnackade, men föga framgångsrika anfall norr om floden ända upp till trakten söder om Brody. Ryssarna ha emellertid kunnat inrapportera en rad framgångar, som fört dem åtskilligt närmare det eitersträivade målet, Lemberg, Galiziens huvudstad. Den österrikiska försvarslinjen har sålunda presats tillbaka öfver floderna Bystrzyca och Zlota Lipa respektive norr och söder om Dnjestr.

De resultat som uppnåtts äro i hufvudsak följande. — Staden Stanislau föll den 10 aug. någon dag senare delade den viktiga järnvägsknuten Chriplin, nordväst därom samma öde. Den 12 rapporterades att Monasterzyska eröfrats; den, dagen efter meddelade eröfringen af Podhajce föreligger däremot mera tveivelaktig. Det har nämligen från tyskt håll motsagts att ryssarna intagit denna plats, en viktig vägknut på linjen Stanislau—Tarnopol, belägen ungefär midt emellan dessa platser.

Striderna på general Sacharows frontlinje Brody—Tarnopol nådde sin höjdpunkt den 12 och 13 då ryssarna i trakten af

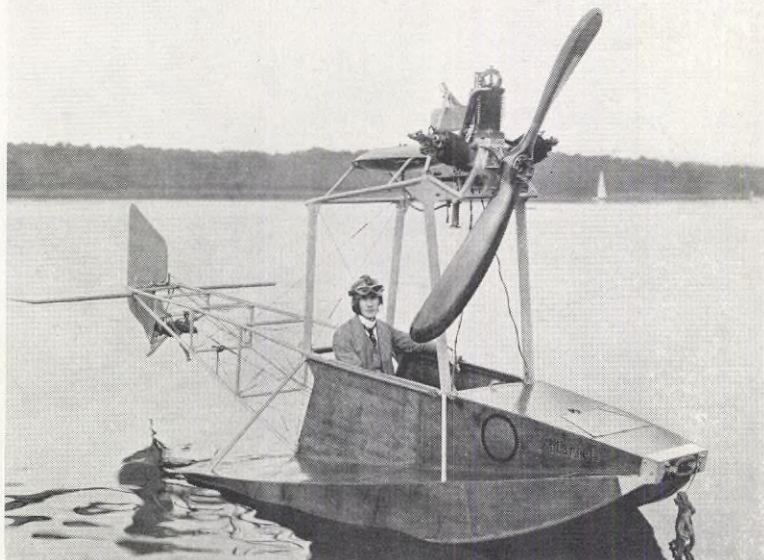
Podkamien ledo ett svårt nederlag. Emellertid har den starka påtryckningen på denna del af fronten framtingat en tillbakagång af general Bothmers trupper på Strypalinjen. Efter de den 16 dennes af ryssarna inrapporterade tramgångarna söder om Dnjestr som ledde till eröfringen af köpingen Solotvina och byn Mamava (ungefär 15 km. väster om Nadworna) har ingen ytterligare förändring i läget inträdt i det egentliga Galizien.

Samtidigt med denna stort anlagda ryska offensiv har fortgått en tysk-österriksk i de södra Karpaterna, som haft karaktären af en flankrörelse mot general Letschitskys armé. Den har varit lokaliserad på linjen Zabie-Kirlibaba och arbetat sig framåt under ett förbittradt motstånd från de ryska trupperna, men ännu ej ledt till annat än lokala framsteg. Den svårtillgängliga terrängen har lagt stora hinder i vägen för en framrykning i större skala och den ryska ledningen, medveten om den farliga situationen som skulle uppstå om general Pilanzer-Baltin kunde genomföra sina flankeringsplaner, har gjort allt för att hålla stängen mot anfallstötarna.

Från officiellt ryskt håll har meddelats att till den 4 juni i år (tidpunkten för den ryska sommaroffensivens början) de ryska arméerna tillfångatagit sammanlagt 1,300,000 man. Efter denna dato och till den 13 augusti skulle ytterligare omkring 360,000 man fallit i deras händer. Siffrorna, isynnerhet den sista, förefaller emellertid rätt osannolika och torde få mottagas med den största reservation.

På västfronten ha fransmännen och engelsmännen två gånger gått till anfall mot de tyska linjerna. Första gången var den 12 då fransmännen enligt egna uppgifter på den 6,5 km. långa fronten mellan Hardecourt och Buscourt vid Somme lyckades föra fram sina linjer ett stycke varierende mellan 600 och 800 meter. Engelsmännen tillkämpade sig likaledes vid detta tillfälle en mindre framgång i trakten af Pozieres, där den eröfrade terrängen efter hårda och långvariga strider nu definitivt synes ha stannat i deras händer.

Forts å sid. 767.

EN NY TYSK GLIDBÅT, i dagarne afprovad i Berlin. Båten glider på vattnet med en hastighet af 70 km. i timmen och är, praktiskt taget, osänkbar.

öfverst t. v.:
KONUNG NICO-
LAS AF MONTE-
NEGRO I PARIS.

*

öfverst t. h.:
DROTTNING VIC-
TORIA AF SPA-
NIEN MED SIN
YNGSTE SON, DEN
2-ÅRIGE PRINS
GONZALO. Efter
ett i dagarne taget
fotografi från bad-
stranden i Santander.

*

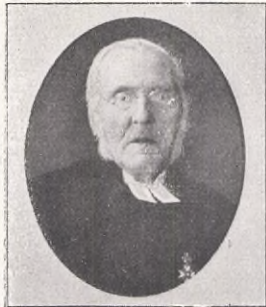
nederst:
M:R LLOYD-GEOR-
GE TALAR TILL DE
KANADENSISKA
TRUPPERNA EF-
TER EN REVY.
närmast ministern står
generalen sir Sam.
Hughes.

Efter fotografier.

Klodd: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Stilm-Gbg.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

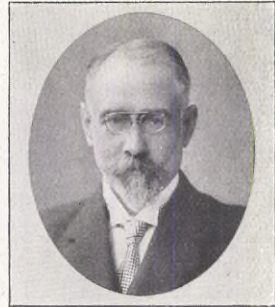
O. N. WAGENIUS.
Prost F. d. Riksdagsman.
Strömsund. 90 år 8 Aug.

E. M. B. FLENSBURG.
Borgmästare — Ronneby.
65 år 25 Aug.*

F. W. ZETHELIUS,
Öfverdirektör. — Stockholm.
60 år 28 Aug.*

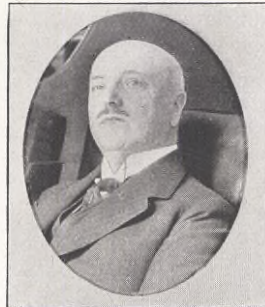
J. G. PETERSSON.
Borgmästare. — Södertelge.
50 år 24 Aug.*

E. G. LANGE.
Direktör. — Uddevalla.
75 år 23 Aug.*

H. A. AXELSON.
Direktör. — Stockholm.
60 år 28 Aug.*

A. J. SEIERSEN.
Konsul. — Malmö.
55 år 23 Aug.*

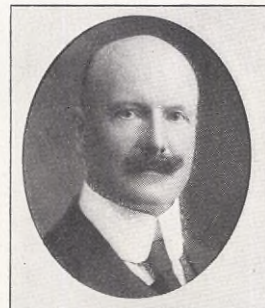
M. EIDEM-ANDERSSON.
Grosshandlande. — Göteborg.
50 år 16 Aug.*

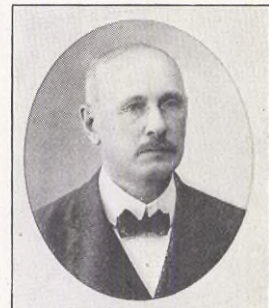
N. J. H. ENGLUND.
öfste Fprov.-läkare. — Vänersborg.
60 år 26 Aug.*

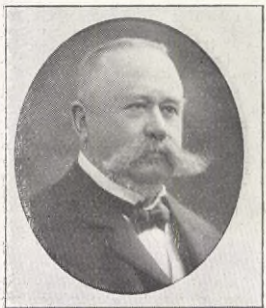
K. E. PALMI.
Förste stadsläkare. — Nyköping
50 år 23 Aug.*

K. W. LINDBLOM.
Stadsläkare. — Vaxholm.
50 år 7 Aug.*

G. E. BLOMGREN.
Tandläkare. — Borås.
50 år 22 Aug.*

C. G. A. WESSBERG.
Kapten. Godsegare — St. Bystad.
60 år 21 Aug.*

L. EKBERG
Godsegare. — Dagsnäs.
60 år 18 Aug.*

A. C. BERGQUIST.
Direktör. — Götene.
60 år 19 Aug.*

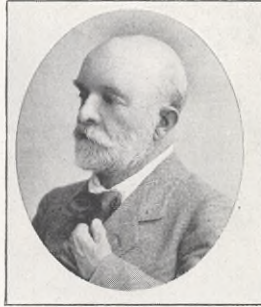
J. A. NORDENFALK.
Friherre. Bruksegare. — Ferna
Bruk. 50 år 23 Aug.*

* Data å nästa sida.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

S. ANDERSON.
Bildhuggare. — Malmö.
70 år 24 Aug.*

E. C. R. ANDERSSON.
Professor. — Stockholm.
65 år 22 Aug.*

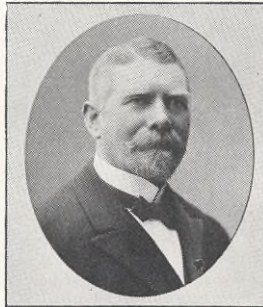
P. G. D. GRANQVIST.
Professor. — Upsala.
50 år 27 Aug.*

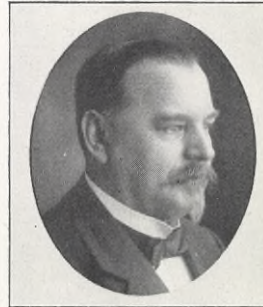
H. G. SIMMONS.
Lektor. Fil. Dr. — Utlana.
50 år 16 Aug.*

G. F. B. BESKOW.
Assuransdirektör. — Stockholm.
60 år 21 Aug.*

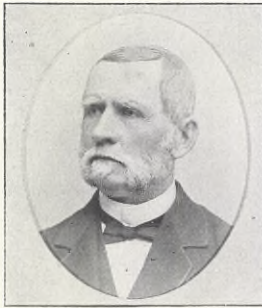
H. G. HANSON.
Sjökapten. — Göteborg.
60 år 7 Aug.*

O. ISRAELSSON.
Bruksegare. Komm.-man.
Johansfors. 60 år 24 Aug.

A. SANDSJÖ.
Telegrafkommisarie. — Lysekil.
50 år 14 Aug.

J. G. E. RUBIN †.
F. d. Kr.-länsmän. — Mariatorp.
F. 23. † 25 Juli.

K. K. WESTERSTRÖM †.
Godsegare. — Riksten.
F. 51. † 10 Aug.*

K. A. R. STENFELT †.
Bankdirektör. — Falun.
F. 53. † 9 Aug.*

ERNST FLENSBURG. Stud.-ex 69, hofr.-ex 74, v. hfd 77, stadsnot. i Malmö 82, borgmästare i Ronneby sedan 92. Ord. i byggn. nmd, led. af helsöv.-nmd.; ord. i Ronneby helsobrunns a.-b. ord. i styr. i Bredåkra—Tingsryds jernv. a.-b., styr.-led. i Mell. Blek. jernv. a.-b. Landstingsman sedan 03, v. ord. sedan 15.

FREDRIK ZETHELIUS. Stud.-ex 79, hofr.-ex 80, aman. i Finansdep. 81, kanslisekr. 97, tf byråchef 1900, kansliråd o. byråchef i ärenden ang. hand., ind. o. sjöf. 04. Öfverdir. o. chef i Kontrollstyrelsen.

JAKOB PETERSSON. Stud.-ex 84, jur. kand. 91, v. hfd 93, borgmästare i Södertelge sedan 96. Styr.-led. o. led. af arbetsutsk. i Sv. fattigv.-förb 05, styr.-led. i Skyddsvärdet 10—16, v. ord. 15—16. Led. af landstinget 08—11, led. af k. nykterhetskomm. 11—14, af elektr. kraftkomm. 11. Led. af Riksd. A K 1900—16; led. af lagutsk. 08, kansliled. Led. af Samlingspart. förtroenderåd.

EMIL LANGE. Inneh. af firman E. G. Lange i Uddevalla sedan 67 Led. stadsfullm 79—10, däreft 08—09 ss. v. ord. Inneh. intill 70-årsdagen 11 ett mycket stort antal allm. o. kommunala förtroendenppdrag, bl. a. ss. ord. i fattigv. styr., led. af kyrkoråd, kyrkovård, förvalt. af donationsfonder, förvalt. dir. i Gustafsbergs baruhus o. ord. i direkt., led. af hand.-sjöf. nmd, hufvudman i sparb., ord. i dir. i länssanar. Fortfarande ord. i länskomm. af Sv. Nat. fören m. tuberk., ord. i 1 majbl. komm., förvalt. o. styr. ord. i Uddev. sjukhem m. fl. landstingsman 02—09.

HENRIK AXELSON. Efter afslutade studier v. lärov. o. hand. inst. anst. å hand.-o. rederikontor; kontorschef o. prokurist h. Lovén & Co 85—05, chef i Transportbol. 06—09, sedan sistn. år chef i Käbergs nya tapetfabr. a.-b. Led. af Stockholms stadsfullm., drätselkamm. 1:a afdelning, Tomträttskassans styr. Styr. led. i Sv. kontoristfören. 88—02 Sv. allm. handl.fören. 98—12, Bank-a.-b. Södra Sverige 02—07, Bank-a.-b.

Norra Sverige 07—11 Handels-sakunn. led. af Rådhr. 07—15. Kyrkovård i Storkyrkan.

ANTON SEIERSEN. Utbild. sig efter afslutade skolstudier i tobaksind. i Bremen, öfvertog sin faders cigarr- o. tob.-fabr. Unionen i Malmö samt kallades sen. t. verkstätt. dir. i Kockums tob.-fabr. der. Numera chef i. a.-b. Sv. tobaksmonopolets labr. i Malmö o. Landskrona.

MAGNUSEIDEM-ANDERSSON. Intr. efter atg. fr. Göteb hand.-inst. i faderns affär, firman Örnberg & Andersson i Göteborg, senare ombild. i aktiebolag, o. dess chef sedan 90-talet. Initiativtagare i samsmanslutningen mellan de svenska glasbruket Har utg. ett värdefullt arbete om glassindustriens historia.

NILS ENGLUND. Stud.-ex 80, med. lic. 88, stadsläk i Ulricehamna 89—93, läkare vid Ulricehamns sanator. 90—92, prov.-läkare i Fjellsjö distrikt 93—99; sedan 99 Läk. v. Drott. Sofias stift skol- o. arb.-hem samt asyl i blinda sinnessjuka i Vänersb. län. 03; led. af dir. i Vänersb. hosp. o. asyl sedan 99. Led. af Jubileumskomm. 97—98; led. af helsöv. stadgekomm. 09. Har egnat ett alldeles särsk. intresse o. verksamhet åt folkhygien, i synnerhet åt folkbad. — Sedan 12 ord. i stadsfullmäktige. Biografi o. hetsid.-portr. afg. XVI; 44

KARL EDVARD PALMI. Stud.-ex 85, med. lic. 98, prakt. läk. i Nyköping 1900, förste stads- o. fäng.-läk. der sedan 09. Läk. v. upplagn.-anst. i sinnessjuka 03—14. Stadsfullm. sedan 06. Ord. i helsöv.-nmd

WALDEMAR LINDBLOM. Stud.-ex 84, med. lic. 98; stadsläkare i Vaxholm sedan 03, bat.-läk. v. Vaxholms gren. 09.

GUNNAR BLOMGREN. Stud.-ex 85, tandläk.-ex 93, prakt. tandläk. i Borås sedan 94. Museiintendent der sedan 04. Led. af kyrko- o. skolråd. Korrespond. led. af Vitt.-hist. o. ant. akad.

CARL GUSTAF WESSBERG. U.-löjtn. v. Elfsb. reg., kapt. 98, i res. 06. Sedan 05 eg. af egend. St. Bystad. Ord. i komm.-st., led. af kyrko- o. skolråd, led. af Hushålln. sällsk. förvaltn.-utsk.

LARS EKBERG. Efter afslut. stud. v. lärov. o. landthtr.-skola inspekter å landtegend. Köpte Dagsnäs i Skarab. län 85. Under en följd af år beklädt ett stort antal kommunala befattn. Sedan 03 häradssdomare, v. ord. i dir. i länslasarettet i Falköping. Ord. et. styr.-led. i ett flertal företag i samband med jordbruksörelse. Led. af Hushålln. sällsk. förvaltn.-utsk., tilldelad sällsk. stora guldmédalj; ord. i länets landthtr.-möte i Falköping 10. Led. af bränneridk.-fören. verkst.-utsk.

CONRAD BERGQUIST. På sin tid deleg. i jernhand. afg. i Skara; grundl. ny liknade affär i Götene 95, denna 11. Ord. i styr. i Västergötl. jernhandl.-fören. led. af centralstyr. i Sv. jernhandl.-fören. Styr.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)

led. i industriella företag på platsen, verkst. dir. f. Skarab.-bankens filial. Ordf. i municipalmånden.

JOHAN NORDENFALK. U-löjtn. v. Lifreg. drag. 87, ryttm. i res. 05—12 Eg. Ferna bruk o. del i Ramnäs bruk. Led. af kyrko- o. skolråd, vägstyr. Styr. led. i a.-b. Norrll.-banken.

SVEN ANDERSON. På sin tid elev. å slöjdsk. v. Konstakad. samt h. prof. Fr. Kjellberg. Utfört ett stort antal medaljonger o. porträttbyster af sersk. riksdagsmän m. fl.

RICHARD ANDERSSON. Elev. v. Musikkonsev. i Stockholm t. 74, senare i Berlin. Lärare v. det förstnämnda 04—06; uppr. eget musik-institut i Stockholm 85, hvilket numera åtnjuter stort anseende och torde vara ett af de största i sitt slag i Norden. Framstående pianist. Kompositör. Tilldelad professors n. h. o. v.

GUSTAF GRANQVIST. Stud. ex. 87, fil. dr. 94, docent i Lund s. å., i Upsala 98, labor. i exp. fysik 99, professor i fysik v. Upsala univ. sedan 10. Led. af Vet.-soc. i Upsala, Vet.-akad. o. fystogr. sällsk.

HERMAN SIMMONS. Stud. ex. 86, fil. dr. 06, docent i botan. v. Lunds univ. s. å., lär. v. olika läroanst. der; lektor v. Ultuna landtr.-inst. 14. Botanist v. Sverdrups polarexp. 98—02.

GUSTAF BESKÖW. Anst. å Stockholms sjöförsäkr.-kontor 73, å E. Samsons försäkr.-agentur 75, övertog denna 83; sedan 91 chef i a.-b. Sjöassuranskomp. På sin tid stadsfullmäktig, kyrkoråd o. kyrkovård.

HENRIK HANSON. Sjökapit.-ex. 79; ångf.-befälh. sedan 85, å Göta kanal-ång. Pallas sedan 90, o. en af kanalflottans mest populära befälh. Led. af olika befälh.-ören, v. ordf. i styr. f. Kanalflott. ångf.-befälh.-sällsk. Inneh. Emerymed.

KONSTANS WESTERSTRÖM †. Stud. ex. 71, stud. v. Upsala univ. 71—75. Eg. egend. Rikstens gård m. u. Stockh. län. Inneh. af firman Över-Järivas mjölkhandel sedan 86. Ordf. i komm.-st., vägstyr. o. föreläs. fören. i Botkyrka. Styr.-led. i Ev. fosterl. stift, Blasieh.-kyrkan, stadsmis. i Stockh., Israelmis. der samt Ulfunda sinnessjukh. Led. af Stockh. läns sparb. Landstingsman. Led. af Riksd. A. K. sedan 14.

RYNO STENFELT †. Stud.-ex. 73, anst. v. Riksbank. hufvudkontor 75.

Verkst. styr.-led. v. kont. i Östersund 90, i Falun 92. V. ordf. o. verkst styr.-led. i Kopparb. läns sparb. sedan 94.

Forts. fr. sid. 762.

— Så där, ja. Nu tror jag att grafven är tillräckligt djup. Hjälp mig nu att lägga ned honom. Om tyskarna finge se oss så här, så vore det ute med oss.

— Tror du att han sett dem, Bouroche?

Bouroche korsade sig andäktigt där han låg på knå bredvid den döde.

— Det måste han ha gjort. — Så besynnerligt...

Han hade dragit fram en liten medaljong, som den döde haft om halsen och öppnat den. Inuti sutto två miniatyrporträtt, det ena föreställande en ung officer och det andra en förtjusande ung kvinna. Porträtten voro gulnade af ålder och det syntes tydligt att de voro tagna på en tid då fotografkonsten ännu låg i sin linda.

— Så besynnerligt. Se här, det är alldeles samma porträtt som i den andra medaljongen, den som jag tog ifrån officeren som vi hittade här 1870, precis fyrtiofem år sedan i dag förresten. Han låg också här, alldeles på samma ställe. Jag kommer ihåg det som om det händt i går, fast jag bara var femton år då... Men det var en fransk officer, förstas, och det här är ju en "boche". Den franska jorden är egentlig en alldeles

INNEHÅLL: Chefen för ecklesiastikdepartementet statsrådet K. G. Westman (biografi o. helsidesportr.). — Landshöfdingeskiftet i Västerbottens län. — Karl XII:s fäst i Klefmarken. — Svenska skogs-vårdsföreningens Norrlandsexkursion. — Konung Nicolas af Montenegro. — Drottning Victoria af Spanien. — Världskriget. — Bilder till den svenska och utländska dagskrönikan. — En färd till Wiljanow. — "På skilda sidor". Ber. af E. W. Sjöberg.

för god åt honom, men det kan inte hjälpas. Tag i här nu...

De lade ned kroppen i gropen och skottade igen den, hvarefter de kastade spadarna på axeln och gingo tillbaka mot byn. Ingen af dem skänkte längre den döde en tanke. Han var borta, naturen hade plånat ut honom för att ge plats för något nytt...

Forts. fr. sid. 763.

Den 17 återupptogo fransmän och engelsmän gemensamt offensiven på samma linje. Striderna koncentrerade sig norr och söder om *Maurepas* och förde fransmännen öfver vägen från denna plats till *Cléry*. Söder om *Somme* eröfrade fransmännen i trakten af *Bellois en Santerre* ett skytte-grafsstycke på en front af 1,200 meter. Berlin-rapporten erkänner emellertid endast den sistnämnda framryckningen; norr om floden förklarade sig tyskarna ha tillbakavisat alla fientliga anfall. De engelska terrängvinsterna synas ha varit mindre betydande.

På *Isonzofronten* ha italienarna, sedan de fullbordat eröfringen af *Görz*, inriktat sina krafter på de nya österrikiska ställningarna öster om staden samt på *Carso-platån* där de avancerat något, om än obetydligt. Under operationerna på detta front-afsnitt ha de tagit sammanlagt omkring 15,000 fångar.

Turkarna ha fortsatt sin framryckning i *Kaukasus* och i *norra Persien*. På den förstnämnda krigsskådeplatsen ha de eröfrat terrängen norr om *Musch-Bitlis* på en sträcka af tre mil. I Persien ha de eröfrat staden *Hamadan*.

Ett envist rykte, som emellertid ej hittills vunnit någon bekräftelse, har cirkulerat i de tyska tidningarna att ett stort *italienskt slagskepp* (man har uppgifvit dels den stora super-dreadnoughten *Lionardo da Vinci* dels också ett nybyggt slagskepp på 28,000 ton, *Dandolo*) skulle ha gått under.

De amerikanska fotbollspelarna, hvilka f. n. gästa vårt land, besökte den 17 augusti Västerås, där de å Idrottsplatsen spelade en match i baseball med Västerås baseballklubb. Amerikanerna, hvilka åstodo ett par af sina spelare till Västeråslaget. visade sig mycket öfverlägsna och hemförde en glänsande seger. Matchen åsågs af ett par tusen personer.

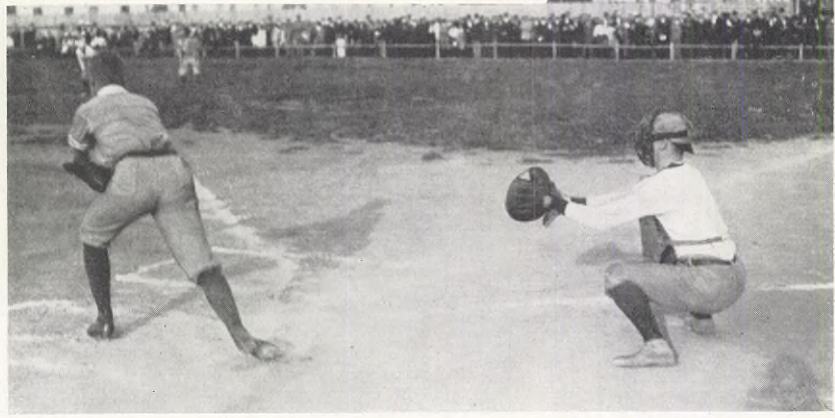
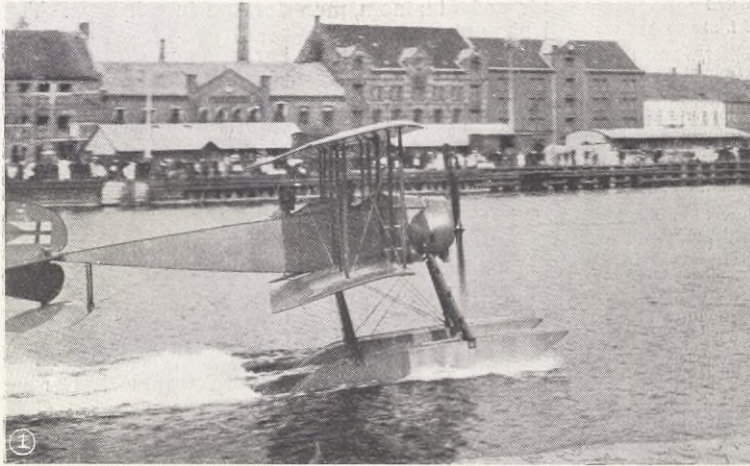

Foto. Blom, Västerås.

Kliche: Stengt Sjöförsparre.

BASEBALL-MATCHEN I VÄSTERÅS. Västeråslaget försvaret målet — t. h. amerikanare.

FRÅN SVENSKA OCH FRÄMMANDE VATTEN.

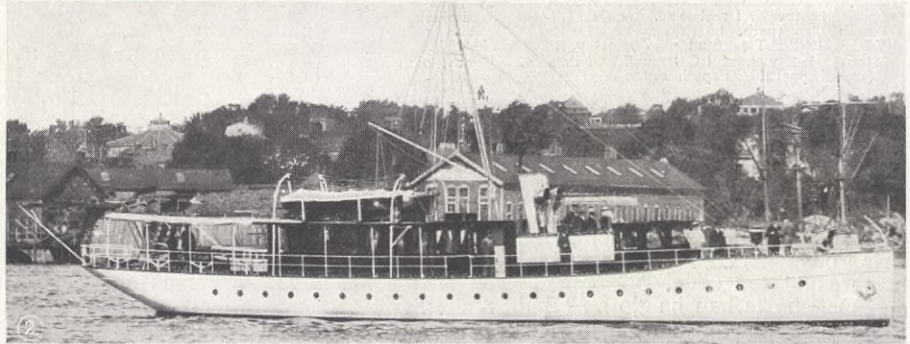

Efter fotografi.

1. DET FÖRSTA ALLTIGENOM SVENSKA HYDROAEROPLANET.

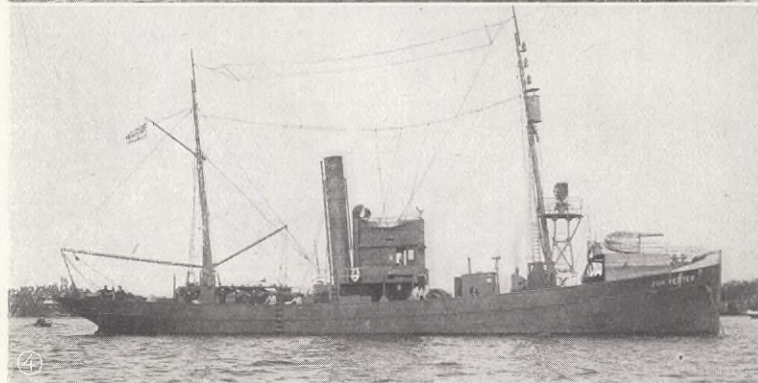
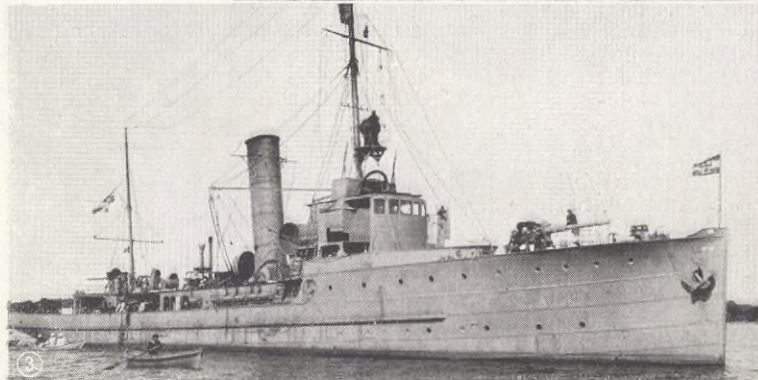
Svensk konstruktion, svensk motor, byggt vid A.-B ENOCH THULINS AEROPLANFABRIK I LANDSKRONA. En tur i Landskrona hamn

2. MOTORKRYSSAREN "LILIAN" från Södra Varfvet i Stockholm. Tillhörig etatsrådet E Glückstadt, Köpenhamn — (Foto. Dahllöf, Sthlm.)

Två tyska krigsfartyg, en torpedbåt M. 28 och den från Häringeträffningen kekante armerade trälaren "Joh. Vester", inkommo den 13 aug. till Nynäshamn och uppankrade på redden för att reparera lidna maskinsador. En afdelning svenska jagare kom till platsen och öfvervakade att ingen oloflig förbindelse mellan de tyska krigsfartygen och land ägde rum. Efter sexton timmar var reparationen verkställd och saluterande de svenska jagarne, ångade de tyska fartygen vidare söderut.

Motorkryssaren "Lilian", konstruerad af ing. C. G. Pettersson, byggd på Södra varfvet i Stockholm och försedd med 75 hästars Dieselmotorer ligger f. n. i Stockholm. Dess ägare är den bekante danske bankmannen etatsrådet E. Glückstadt, Köpenhamn.

3 OCH 4. EN TYSK TORPEDBÅT OCH EN ARMERAD TRÄLARE I NYNÄSHAMN FÖR MASKINSKADA. (Amatörfoto. Westfelt, Sthlm.)

Efter fotografi.

Kliche: Bengt Silfverparre.

5. ENGELSKESJÖKAPTENEN CHARLES FRYATT som dömts till döden och skjutits af tyskarne till straff för ett anfall på en u-båt. — Text å sid. 758.

Ljerttryck af text eller illustrationer I HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller ovlkorligt förbud.